

1887. Da Forflagets § 2 kun fastsætter Lønningerne for Generaldirektøren og de i de 3 første Lønningsklasser Ansatte, vil der heller ikke være Anledning til ved Loven at træffe Bestemmelse angaaende Alderstillæg for Funktionærer i de øvrige Lønningsklasser, idet den nærmere Ordning heraf maa være forbeholdt Administrationen indenfor Grændserne af de til disse Lønningsklasser bevilgede Summer.

Naar Alderstillæget er foreslaaget beregnet paa fuldstændig ensartet Maade for alle Stillinger, som lønnes med saadanne, da anbefaler denne Ordning sig formentlig ikke alene ved Klarhed og Simpeltid i Gjennemførelsen, men den turde ogsaa i sig selv være fuldt retfærdig, idet der, naar det rette Forhold findes mellem Begyndelseslønningerne, efter Ministeriets Formenting ogsaa bør bibeholdes et tilsvarende Forhold mellem Alderstillægene, hvilket opnaas ved gjennemgaaende Anvendelse af den samme Procent af Begyndelseslønningerne. Man skjønner ikke rettere, end at det valgte Stigningsforhold af 10 pCt. saa vel som det foreslaaede Maximum af 30 pCt. for den gennem Alderstillæg opnaaede Lønningsforøgelse maa anses for passende, ligesom man har ment at burde bibeholde de nuværende Alderstillægsperioder af 4 Aar, hvorved Maximum vil være naaet efter 12 Aars Forløb.

Medens det iøvrigt er Regelen for Statsbanedriftens Personale, at den i en Stilling erhvervede Anciennetiet i Henseende til Alderstillæg ikke bevares ved Overgang til en anden med forstjellig Lønning normeret Stilling, har man dog gjort en Undtagelse med Hensyn til de 5 Stationsforstanderklassem, hvor Oprykning fra den ene Klasse til den anden forholdsvis hyppig vil finde Sted, og hvor derfor Anvendelsen af den almindelige Regel vilde stille disse Funktionærer særlig ugunstigt i den omhandlede Retning. Denne Undtagelse har man derfor foreslaaet opretholdt ogsaa i Fremtiden.

ad § 4.

Den her givne Regel er forsaavidt stemme med de almindelige Lønningsbestemmelser, jfr. Lov 26de Marts 1870 § 10, som det ogsaa efter disse er en Grundsætning, at en Embeds- eller Bestillingsmand ikke ved nye Lønningslove skal kunne komme paa lavere Lønning i samme Stilling, end han hidtil har oppebaaret. Nævrende Forflag gaar dog, som det vil ses, noget videre, idet man har troet at burde forbeholde de hidtil Ansatte deres nuværende Lønningsvilkår i det Hele, altsaa ikke blot deres nuværende Lønning, men tillige deres Afgang til Alderstillæg m. v.

efter de nu gjældende Lønningsbestemmelser. For de Funktionærers Vedkommende, som have været ansatte ved de ijøllandske Baner før Overenskomsten af 1—2. September 1880 om disses Overgang til Staten, og som endnu lønnes efter samme Regler som tidligere, jfr. Lønningsreglementet af 5te Mai 1887 § 17, næstsidste Stykke, følger dette ligesom af den Ret, der er tillagt dem ved Overenskomstens § 6, hvorefter de ere gaaede over i Statens Tjeneste „med de dem hidtil tillagte Lønninger, Tjenesteanciennetiet og øvrige Rettigheder“, men det vilde formentlig være urigtigt i denne Henseende at ajøre Forstjæl mellem de nævnte Funktionærer og det øvrige Personale, der ikkun har et Villighedsfrav at støtte sig til. Iøvrigt vil Bestemmelsen, saafremt nærværende Lovforslag gennemføres med de i § 2 indeholdte Lønningsfakter, næppe faa synderlig praktisk Betydning.

ad § 5.

Det vil formentlig findes stemmende med, hvad der gjælder i andre Administrationsgrene, naar der her er foreslaaet tillagt Generaldirektøren og de i 1. og 2. Lønningsklasse Ansatte kongelig Udnævnelse. Medens man har anset det som en Selvfølge, at Generaldirektør-Embedet paa Grund af dets fremtrædende Plads blandt Statens høje Stillinger i alle Henseender bør være stillet paa lige Fod med andre saadanne, altsaa ogsaa i Henseende til Pensjonsret efter de almindelige Pensjonslove, har man af de nedenfor i Bemærkningerne ad § 9 anførte Grunde troet at burde stille de Ansatte i 1ste og 2den Lønningsklasse anderledes i denne Henseende, idet saadan Pensjonsret ikke skal være forbunden med den kongelige Udnævnelse. Et Forbillede herfor har man ment at finde i den Ordning, der i Lov af 18de Juni 1870 § 18 er truffen angaaende Udnævnelsen af Bestyrerne for Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871.

ad § 6.

Ved en Institution som Statsbanedriften vil der altid være forholdsvis mange Personalet vedrørende Forhold, paa hvilke de for Statens øvrige Funktionærer gjældende almindelige Lovbestemmelser ikke ville passe, og som overhovedet bør være overladte til Administrationens Afgjørelse, i alt Fald saalænge man ikke ad Erfaringens Bei er naaet til en sikker Dom om de Principer, efter hvilke Ordningen bør finde Sted. Dette gjælder saaledes de i denne Paragraf omhandlede Forhold, angaaende hvilke der bl. A. ved Lønnings-